

X

Після служби божої о. Артемій прийшов додому й застав Сусану Уласівну та Ватю за столом коло самовара. Обидві вони пили чай і мовчали. В Ваті очі були ніби смутні й трохи заплакані. На виду розлилася блідота. Ватя сиділа засмучена; мати засмутилась і голову похилила.

— Сьогодні писарша була в церкві, та ще й з братом, — почав казати о. Артемій, сідаючи за стіл.

— Привела брата до церкви, певно, задля того, щоб подразнитися з нами. Дивіться, мов! Був би ваш, та не буде, бо ми того не попустимо, — якось смутно обізвалась Сусана Уласівна.

— А бог з ним, з її братом! Не тільки світу, що в вікні, за вікном його ще більше. Тільки мені шкода, що вони тебе, Ватю, дурно тривожать, — сказав о. Артемій.

— Мене? Мені байдужісінько й за писаршу, і за її братів. За мене, тату, не клопочіться, — сказала Ватя гордо. Але по її блідому видові було знати, що для неї за це було зовсім не байдуже. Нервовий тон її голосу виявком виявляв її затаєний смуток.

Батько подивився на дочку довгим допитливим поглядом. Він догадався, що Ватя збентежена й сумна.

Ватя випила чай і слова не промовивши. Ласкавий, щирий погляд молодого хлопця не сховався в неї з думки. В серці знов заворушилось приємне почування: одроджувалось кохання. Ватя почувала, що її пригноблене серце знов одходить, як квітка весною. Вона аж жажнулась, бо боялась, щоб та квітка кохання знов удруге не зацвіла новим цвітом. Вона вже й так багато перепечалилась.

Через тижнів зо два Ватя поїхала в гості до Антосі. Антося розказала Ваті, що вона чула новинку од однієї своєї сусіди, а тій сусіді розказувала сама Леонідова мати, що Леонід думав сватати Ватю, навіть зумисне приїздив в Горобцівку, щоб побувати в о. Артемія та побачитися з Ватею, і тільки через ворогування писаря з о. Артемієм він не насмілився заїхати з візитом до Ваті.

Ватя вернулась додому смутна, як осіння ніч.

Вона перестала говорити з батьком, все чогось ніби сердилась на матір, все чогось гомоніла, чеплялась до матері. ходила надута, бо вважала на їх як на притичину для свого щастя. І батько й мати запримітили таку зміну в Ваті.

— Ватю, чого ти ходиш така засмучена? Чом ти ні з ким не говориш ласкаво? Що це з тобою сталося? До всього чепляєшся, що я зроблю, що я заподію, що я скажу. Не можна до тебе й слова промовити, — промовила Сусана Уласівна до дочки.

— Ат! дайте мені, мамо, спокій! — знехотя обзивалась Ватя і все одходила од матері, неначе втікала од неї.

Згодом до Сусани Уласівни дійшла чутка про те, що Леоніда Семеновича одбило од Ваті завзятуше ворогування писаря та о. Артемія. Сусана Уласівна догадалась, чого сердиться Ватя й ніби цурається батька. Мати почала змовчувати дочці: їй стало шкода дочки.

Настала осінь. Почалась негода. В старому домі о. Артемія завсігди ніби був вечір. Старий садок кидав сумний сутінок на вікна. Небо то ніби плакало тихими дрібними

сльзьми, то цілі дні ніби ливцем лило сльози. Дощ хлюпав в вікна, і мокрі вікна ніби хлипали од гірких сліз. Ватя ходила по просторних сумних кімнатах і страшенно нудила світом. Вона брала книжку, хотіла читати — книжка випадала з рук; сідала вона за п'яніно, і весела музика ніби дратувала її, а жалібні мелодії допроваджували до сліз.

«Розбите моє живоття! Не бачу я й просвітку в дальшому моєму житті. Сидіти в цих сумних покоях і ждати!.. І чого сподіваться? І чого я діждуся? Нема мені надії... Я живу неначе в монастирі. Через ті змагання, через те нікчемне ворогування я втратила своє щастя. Піду я в монастир, піду в черниці. Там я сховаюсь од тієї лайки, од того дурного змагання, од того злостування старих, котре запагубило моє щастя. Там я знайду спокій, сховаюсь од лихих людей».

Ватя задумалась, ходячи по порожній світлиці; її сумні думи ставали ще сумніші. Вона пригадала, як колись ще малою дівчиною їздила з матір'ю в Лебединський панянський монастир, як вони заходили в келію до старої черниці, матеріної родички. Келійка старої черниці ясно увиджувалась їй, неначе вона тепер ненароком заглянула в неї: келійка невеличка, світла; в келійці чепурно й гарно, як у віночку. Тихо, привітно й пахучо. Під вікнами в квітнику багацько квіток та зеленого зілля.

На Ватю ніби повівало духом пахощів з тієї келійки, пахло васильками та левкоями, дихало спокоєм.

«Там я знайду спокій в молитві, нікого знати не хочу, нікого й бачить не буду, од усіх одкаснусь!» — думала Ватя, ходячи по світлиці.

За вечірнім чаєм Ватя сказала батькові й матері, що хоче їхати в Лебединський монастир і постригтись в черниці. Батько осміхнувся. Мати насупила брови й задумалась.

— Та то, Ватю, в тебе нерви розходились, розторсались! — обіззався батько. — І де оце молоде покоління понабиралось отієї модної нервовості? Чи воно повишукувало її в книжках чи в лексиконах? От ми, то й не знали про якісь там нерви.

Ватя супилась і мовчала. Цілу пилипівку вона все думала та марила про монастирський спокій, про тиху келію.

На різдво приїхала до неї в гості Антося з сестрами. Гостювали панни цілий день, ще й заночували. Антося недавно була в Києві, була в театрі, бачила оперу «Аїда». Цілий вечір в неї тільки було й розмови, що за оперу. Ватя трохи розважила себе, але монастирські сумні думки все-таки не виходили в неї з голови.

Після од'їзду Антосі й її сестер, ввечері Ватя все думала за монастир, лежачи в постелі. Вона уявляла собі, як вона стане черничкою, як вона в останній раз попрощається з матір'ю і піде на постриг, як на неї надінуть клобук... І чогось її легка мрія одразу перелетіла в інше місце. Ясний поетичний світ повного місяця лився в вікно. Перед нею блиснула картина, неначе освічена бенгальським світлом. Блиснула сцена в опері, сцена з «Аїди»: майнули високі пальми, піраміди, майнув артист — герой в військовій зброї, пишний і сміливий, з повними малиновими устами; потім майнула сцена в храмі, в підземній печері під храмом, в котрій жерці закладають камінням героя й героїню на смерть, страшно, голодну.

Ватя аж затрусилась і злякалась. Думка про живе живоття манила її, а палкі чорні очі дражнили її мрії. Чогось одразу здалось їй, що вона саму себе хоче живцем замурувати в чернечій келії, як замурували Аїду під храмом.

Ватя аж здригнулася, аж жахнулася.

«Я хочу сама себе замурувати живцем в монастирі. А що буде, як потім оживе моє серце? Як тоді я вийду з тієї могили? І чи вийду? Ні! Там мені вже бути до смерті! Не маю я потягу до монастиря. Ні! Краще поїду я в місто та піду на вищі курси, засяду до науки».

І довго сон утікав од неї, і довго вона не могла навіть заплющити очей. А місяць лив в вікна веселий світ. В вікнах білів старий садок, вкритий білим та сизим густим інеєм. Поезія тихої зимньої ночі одганяла все далі та далі сумні думи про монастир.

«Це я з нестямки та нетямчості надумалась йти в черниці. Поїду завтра до Антосі та спитаю в неї поради, що мені діяти, що вчинить», — подумала Ватя в дрімоті.

І вона другого дня поїхала до Антосі на раду. Довго вони радились і постановили їхати вдвох до Петербурга на дівочі вищі курси.

Вернувшись додому, Ватя сказала батькові за чаєм:

— Тату! я покинула думку про монастир.

— То й добре зробила. Я таки й думав, що на тебе найшло вередування, — знехотя обізвався батько.

— Ми оце з Антосою думаємо їхати до Петербурга та ходити на дівочі курси. Треба ж нам думати про шматок хліба заздалегідь.

— Так зарані? Ще тобі рано думати за шматок хліба! Хіба в нас хліба нема? — сказав батько.

— Хліб тепер в нас є, але треба дбати і за майбутнє. Нам заманулось вчитись. Ми сидимо на селах та тільки час дурно марнуємо, — сказала Ватя.

О. Артемії тільки порушив плечима мовчки. Він знав, що з тих замірів нічого путящого не вийде.

Ватя познаходила свої шкільні книжки, засіла за книжки, часто їздила до Антосі. Вони вчилися вкупі, переглядали вивчене. Але швидко ті давно вивчені книжки остогидли їм обом. Вони їх покинули. Антося раяла Ваті їхати до Києва і вчитись в консерваторії, щоб вивчитись на артистку або вчительку музики.

— Мамо! Я вже передумала йти на курси. Наука мені не дається. Поїду я до Києва та вчитимусь музики в консерваторії, — сказала Ватя до матері.

Мати розказала про цю Ватину думку о. Артемієві.

— От тобі й на! Ватя зовсім розвередувалась з нудьги. Місяць в думках побула черницею, місяць — курсисткою і, певно, місяць буде артисткою та й вернеться додому простою Ватею, — сказав насмішкувато батько.

— Щось вона дуже швидко змінює професії, — сказала мати.

— То певна річ, що з тих її професій нічого не вийде. Треба напитувати для Ваті жениха, та ще й не гаятись.

Ватя знов поїхала до Антосі. І вони вдвох довго марили, як гарно бути артисткою.

— Я вивчусь на співачку, а ти вивчишся грати на фортеп'яні. Я маю потяг до опери, — говорила Антося.

— А я буду давати концерти на фортеп'яні, як справжня артистка. Добудемо собі лаврів, — говорила Ватя.

— Я буду співати в концертах, а ти мені будеш пригравати. Об'їдемо усю Росію, побачимо світ! — тягла далі Антося.

— А як добудемо слави в Росії, поїдемо й за границю. Ще більше побачимо світу. Може, доплентаємось і до Америки.

— А чом же! Напелехаємо лаврів, як бутвини в огороді, повнісінькі приполи, ще й у Горобцівку привеземо. І справді! Чого ми будемо киснуть в цих селах? Що ми тут висидимо? — вже не жартуючи говорила Антося.

— Ніякого дідька не висидимо! Тільки нудьги наберемось! — аж сердилась Ватя. — Ой, як мені хочеться побачить світ!

— Не журись, Ватю! В тебе є талант до музики, а в мене до співу. Наші батьки мають багацько грошей. І вчиться буде весело, а добувати слави та лаврів буде ще веселіше. Душа моя чує, що я матиму великий поспіх у співах на сцені. Тоді я матиму й засіб, щоб животіти на світі.

— Як вернемось до Горобцівки з оберемками лаврів, от тоді писарша скрутиться од злості! — сказала Ватя.

— Тямить вона в тих лаврах! Якби для неї ті лаври, що кропивою звуться, то це вона втямила б добре. Я цими горобцівськими лаврами нещадимо дала б їй прочуханки, — жартувала Антося й реготалась.

— А я нещадимо нажалила б язика, щоб дати цій брехусі пам'ятного! — обізвалась Ватя й собі зареготалась.

— Ой Ватю! от коли б мені спосудилось потрапить на оперну сцену! — говорила Антося. — Як я грала б! Як я співала б! Увесь театр здурів би, якби мені довелось грати роль Маргарити в «Фавсті». А! я ту Маргариту так вдала б, так встругнула, що всі очамріли б з дива.

І Антося стала проти чималого дзеркала, завела веселої дрібної пісні й почала ніби грати роль Маргарити, передражнявала артисток. Антося вдавала, ніби надіває на руки браслети, на пальці — перстні, чепляє в вуха сережки, чепляє дороге намисто.

З великою грацією вона повертала голову, дивилась то на одну сережку, то на другу, оглядала намисто, закидала голову назад, надавала очам втому, осміхалась до себе в дзеркалі, потім реготалась, сварила пальчиком на свій одбиток в дзеркалі. Вона милувалась собою, кокетувала, лишала уста, блискала зубками.

— Яка я гарна! Яка я пишна в золотих сережках, в діяментах! Як блищить золото! Як блищать мої очі при золотії Ой, гарна я стала! Здуріє мій Фавст, як углядить мене в цьому убранні! — співала Антося, імпровізуючи слова.

Вона знов запишалась, блиснула зубками й посварилась на себе в дзеркало пальчиком.

— А, яка гарна моя вишивана сорочка! Тра-ля-ля! тра-ля-ля! Ой, як бряжчить моє діяментове намисто! Тру-лю-лю! тру-лю-лю!

І Антося підставляла до дзеркала то один рукав вишиваної сорочки, то другий, то брязкала разками скляних простих бусів на шиї.

— Хи-хи-хи! — засміялась Антося до дзеркала, блиснувши зубками, і посварилась на себе в дзеркало. — Хи-хи-хи!

І Антося сама зареготалась щирим реготом, мабуть, а свого діяментового намиста.

— Ой, як гарно блищить моє ізомрудне намисто! Я за його аж сорок копійок заплатила богуславській Рухлі. Хи-хи-хи! Тра-ля-ля!

І Антося зареготалась на всю світлицю з тих богуславських діяментів. Ватя й собі

зареготалась. Зареготались і менші Антосині сестри. Світлиця аж дзвеніла одлясками од реготу.

— Ну та й гарна ж справді з тебе вийшла б Маргарита! — аж крикнула Ватя.

— А ти ж думала як! Мені аби б тільки доступиться до тієї сцени, а там я вже показала б себе.

Порадившись та посміявшись, Ватя вернулась додому багато веселіша.

Але Ваті не довелось їхати до Києва, щоб вчиться в консерваторії та добути собі потім і слави, й засобу для свого животіння на світі.

Після великодніх свят о. Артемій зустрівся на ярмарку в містечку з дияконом Добриловським. Диякон вже докладно знав про всі події в Горобцівці. Він знав, що Леонід Семенович приїздив в Горобцівку до писаря і що він вернувся на батьків хутір, не побувавши з одвідинами в о. Артемія. Він знав, що «з того пива не вийде дива», задалегідь напивав гарного панича семінариста десь аж в Уманщині й заманив його спершу до себе в гості. Він потім нараїв йому поїхати до о. Артемія й подивиться на Ватю.

— Отче благочинний! В мене є один семінарист на приміті, — сказав Добриловський до о. Артемія нишком, ніби по секрету, — якщо дозволите, то я приїду до вас з ним та покажу його вам. Хоч той панич син бідного диякона, але гарний, хоч з лица води напийся! Я знаю, що він буде уподобний панні. Тільки він убогий, ой який убогий! як той Іов на гнощі!

— Та за це клопоту мені мало, — обізвався тихенько о. Артемій, — знайдемо чим причепурить його; знайдеться, чим і хабара підсунуть в консисторію, щоб достать добру парафію для його. Привозьте! Не гайте часу!

І Добриловський привіз того панича до о. Артемія. Він звався Степан Веледніцький. То був високий на зріст, поставний, пишний блондин з синіми очима. Ваті він одразу сподобавсь. Вона покинула усі думки та гадки за монастир і за консерваторію. Веледніцький пробував в Добриловського й звідтіль ціле літо вчашав до Ваті.

Восени він повинчався з Ватею, а о. Артемій своїми грішми допоміг йому в консисторії зайняти добру парафію. З Ваті вийшла дуже добра й розумна хазяйка, якою була й її мати.

А тим часом писар не давав спокою о. Артемієві, намовляв проти його громаду, вигадував якісь діла й сипав на його прошення нібито од громади в консисторію. Писар дав таку напору громадянам, що доходи й приносини для о. Артемія поменшали сливе вдвоє.

Писар помаленьку та потихеньку викопав під о. Артемієм чималу яму. Але й сам необережний о. Артемій самохіть додав рук, щоб поширить під собою ту яму.

Вже давненько о. Артемій збудував в Горобцівці здорову чудову церкву, але коло церкви стриміла, нарізко од церкви, стара дзвіниця, зчорніла, низька, присадкувата й широка, неначе стара печериця.

О. Артемій звелів розкидати стару дзвіницю й збудував нову, гарненьку, височеньку, притуливши її до самої церкви. Вже й дзвіницю посвятили, але на цвинтарі валялась сила деревні, дощок, обапolkів, трісок та здорового каміння, що зосталось од мурування фундаменту. О. Артемій в малі празники все запрохував людей зостаться після служби

божої, прибрати та зчистить цвинтар, само по собі без плати. Люде не слухали і, звичайно байдужні до громадської справи, усі розходились додому. Тим часом наймать робітників не було за що. О. Артемій пішов на хитрощі.

Восени, в один невеличкий празник, він звелів титареві поставити коло церкви столи, зготувати закуски й випивачку. Титар понаставляв мисок та полумисків з таранею, з салом, з солоними огірками, з чехонею, пирогами та смаженою капустою; кругом стола поставив пляшки з горілкою, а щоб заманити та підмогоричити людей, о. Артемій звелів серед столів поставити довгий рядок бутлів, але не з горілкою, а з водою. Стіл аж захряс під усякими потравами та бутлями.

Люде вийшли з церкви, і як угляділи батарею пляшок та бутлів, то так усі й кинулись до роботи: поскочували та поскладали в кутку цвинтаря колоддя, оцупалки, обапалки; важкі камінюки трохи не на руках позносили під баркан. В одну мить зчистили й очепурили цвинтар так, що й трісочки, і скалочки, навіть оскомелка нігде не зосталось.

О. Артемій вийшов з церкви, поблагословив трапезу. Люде, втираючи з лобів піт, позирали з смаком на здорові графини та бутлі, вже наперед смакуючи не так закускою, як випивачкою. О. Артемій випив сам до людей, почастивав титаря, а титар почастивав чоловіків, але він частував все з малих пляшок. Уся закуска в одну мить зникла, ніби вогнем згоріла. Усім досталось по дві чарки горілки.

— Ой титарю! коли б хутчій достягти нам оті здоровецькі бутлі! — обізвався один нахабний чоловік, котрий мав велику припадку до горілки.

— Та то не горілка, а вода! — обізвався о. Артемій. — Я знав, що після важкої роботи буде людям душно, та для прохолоди звелів понаставляти холодної води. Та в панів же скрізь ставляють воду на стіл, як обідають. А вода погожа та холодна, — з моєї криниці!

О. Артемій налив стакан води й випив з півстакана, ще й вуса обсмоктав.

— А! та й добра ж вода! — промовив о. Артемій насмішкувато.

Чоловіки тільки зирнули один на одного й почухали потилиці. Вони зараз збагнули своїм розумом ту мудрацію отця Артемія.

О. Артемій подякував громадянам за послухання, попрощався, надів шапку й швиденько майнув з цвинтаря. Люде, як обступили стіл, так і стояли навкруги стола, ніби сподівались якогось чуда, щоб з води в бутлях стала горілка. Постояли, постояли вони, але, дивлячись, що таке чудо не здійлось, мусили помаленьку рушати додому.

— Ну та й мудрий же наш батюшка! Еге! Отаку штуку удрав, — гомоніли чоловіки, розходячись.

— Чи ти ба, як гарно піддурив! А я думав, що то все горілка, та так працював, так падував! А то свята кринична вода. Я сам оце покуштував, — казав другий чоловік.

Люде були лихі, що батюшка вступив таку штуку, і почали гомоніти по селі та ганити о. Артемія, що він хибний і облесливий чоловік. Хоч писар сам і не був тоді в церкві, але чутка про хитрощі та мудрощі о. Артемія зараз дійшла до його. Писар вже прохолод од своєї злості й теперечки задумав поглузувати з о. Артемія: він задумав написати на його вірші й нещадимо обсміяти його.

Того ж таки вечора писар, наскрізь проминув злістю, сів за стіл, узяв листок паперу й перо в зуби і почав митикувати, щоб написати смішні вірші. Він писав і сам реготавсь. Жінка виглянула з кімнати.

— Що ти там таке смішне пишеш, що аж сам регочешся? — спитала вона в чоловіка.
— Те, що тобі не варт і не слід знать, — сказав писар.
— Та скажи-бо! І що то він пише?
— Одчепись! Ти мені заважаєш писать. Йди собі в пекарню до роботи.
— Оце лишенько! Та скажи-бо! Хіба таки не можна сказать? — аж благала писарша.
— Тікай! — крикнув на неї сердито писар. — Одчепись од моєї душі! Це тобі не жарти! Геть з хати!

Писарша потихеньку вийшла й двері причинила. Хоч писар був прозаїк трохи не на всю губерню, як він сам думав за себе, але поет з його був нездатний, поганий. Вірші його вийшли насмішкуваті й ущипливі, але зовсім недоладні. Вони починались так:

Скавав, стрибав, брикав, хвицав, — доки дострибався,
Роздявила верша рота — хап! в вершу попався!
Звідсіль тісно, звідтіль тисне, верша ззаду муля.
«Ой господи милосердний, спаси ж мою душу!»
І борсався й побивався — верша не пускає;
І просився, і молився, потім вершу лає:
«Чи ти знаєш, гидка вершо, шо я чудотворець?
Натворив я за весь свій вік чуда повну жменю:
Чисту воду претворив я в спиртову горілку,
Напоїв я сімсот дурнів й одну стару дівку,
Та й дурнички залатав я на цвинтарі дірку»...

Писар нанизав таких перлин поезії цілу низку, списав ними увесь лист навкруги, добирав та ставив рядком такі рифми, що одна рифма витріщала очі на сусіду, мов перелякана вівця на вовка.

Писар перебідував свій утвір церковними буквами, і хоч нічого не казав про їх жінці, але таки не втерпів, щоб не прочитати їх своїм приятелям та не поглузувать з батюшки. Запечатавши в конверт, написавши адрес, писар вночі зайшов через садок й уткнув пакет в щілину дверей, котрі виходили в садок.

О. Артемій, вставши вранці, одчинив двері в садок і знайшов пакет. Він розгорнув його, прочитав і одразу догадався, хто стулив ті вірші. Прочитавши Сусані Уласівні ту поему, о. Артемій написав внизу свою рецензію:

«Писала дурна писака, накрутила хвостом писаці собака; вірші писані дьогтем, а писав їх, певно, богуславський дїгтяр Лейба. Погано! Варто поставити нуля! Таланту в автора стільки, скільки в дяконогового кудлатого Рябка, а поезії в віршах стільки, скільки в Берковій ярмулці. Погано! В віршомазі не годишся. Єдиними читальниками цих дурних віршів будуть хіба миші та пацюки».

І о. Артемій написав на віршах єдиницю, запечатав в новий пакет, написав зверху на пакеті, що посилається з Богуслава, приліпив марку, написав писарів адрес й одіслав на богуславську поштову станцію.

Довго о. Артемій бідкався, морочивсь, але після того мусив-таки для свого спокою покинуть Горобцівку й перейшов на іншу парафію, помінявшись на парафію з своїй

старшим зятем.

— А що! А чий батько дужчий? — чванився писар після того перед людьми. — А хто кого подужав? Я таки доказав, що я був горобцівським губернатором, бо зсадив з місця навіть благочинного.

І в той час, як писар справляв свої вхідчини в новий дім та переносний, о. Артемій справляв свої вихідчини на нову парафію.

Не довелося й Антосі грати на сцені роль Маргарити. Вона незабаром потім достала од Леоніда Семеновича лист, потім другий. Між ними почалось листування. Леонід Семенович другого літа знов прибув до батька й почав вчащать до Антосі в гості. Там не було ні писарші, ні вчительші, і вони їх не розрали й не розсудили, щоб їх розлучить. Він посватав Антосю й виїхав з батькового хутора вдвох з молодою жінкою.

1893 року 4 липця